

Žabe so se bile tako navdušile za to telovadbo, da me je jelo že skrbeti, da kateri ne postane slabo zaradi vztrajnega navora. Pa to se ni zgodilo, zakaj stari zeleni žabar je zakvakal, in hipoma so obstale vse žabe in žabice na miru.

„Štrbunk!“ je reklo — in žabar je prvi skočil zopet v lužo. Za njim pa je šlo vsevprek v hladno tekočino, da se odpočije po trudapolni telovadbi. Ko se je še zadnja žaba, ki se nikakor ni mogla ločiti od obroča, slednjič vendarle pognala v vodo, je zadovoljno dejal stari žabar: „Kvak, kvak!“

Ne vem, ali je mislil na svoj krak, ki ga je gotovo bolel, če ne še oba, ali pa je hotel reči „tak, tak“ in s tem pohvaliti svojo družino. Tudi ni izključeno, da bi bil rekel „spak“, ki naj bi veljal meni. Toda zdi se mi, da gotovo ni bil tako nehvaležen, da bi bil meni, tako dobremu telovadnemu učitelju, dal tak neprimeren naslov.

„Rega, rega, reg, reg,“ se je hkrati oglasilo iz luže. Pogledam okolo sebe. Kaj neki hočejo? Čemu kličejo vse v zboru: „Lej ga, lej ga, lej, lej!“ saj so me menda že prej tudi videle, če le niso gledale samo v obroč.

Pa ni veljalo to meni, zakaj opazil sem, da gledajo vse žabe na nebo, kjer se je bil ves okrogel in zabuhel prikazal mesec. —

Veljal pa je gotovo meni veličasten žabji zbor, ki se je oglasil iz luže, ko sem vstal ter nameril korake k Ivančku. —

Tako je pravil mamiči Sen svoj doživljaj in tudi njo je uspaval.

Drugi dan pa je pravila mamica sinku, kaj ji je ponoči pripovedoval Sen. Jako je dečku ugajalo vse to, in še on je nato ves ljubi dan telovadil po zelenem travniku: tekal je in se prekopicaval, da je imel komaj časa za kosilo in večerjo.

Tisti večer pa je prišel Sen prav zgodaj z rožnimi sanjami. Vso noč se ni Ivanček ganil, zakaj truden je bil. Telovadba mu je prinesla trdno in zdravo spanje.

Telovadba.

Lev pa res je korenjak —
kdo li njemu je enak?
Ročke s tristo kilogrami
kot igrače dviga v zrak.

Veleteoč v pravilnem krogu
žaba vadi tam na drogu,
spodaj opica pomaga,
žabo vjame, če omaga.

Gibko pleza veverica
po drevesu prav do vrha,
urno se spusti na zemljo —
pa kožuha ne raztrga.

Tone Rakovčan.